

anvendelse af direkte sendende satellitter (radio-spredningssatellitter).

I den resterende del af lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 2, bestemmes det som noget nyt, at fællesantenneanlæggene og andre kabelanlæg også må anvendes til fordeling af udenlandske radio- og fjernsynsprogrammer, som af geografiske grunde ikke kan modtages direkte i de enkelte anlæg, men som fremføres til anlæggene af generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet eller et telefonselskab via det offentlige telenet. Forslaget indebærer en imødekommeelse af de forslag, som et flertal i mediekommissionen har fremlagt om, at man bør åbne for en langdistancefremføring af nabolandenes fjernsynsprogrammer ved hjælp af radiokæde eller langdistancekabel, således at også den del af befolkningen, som idag ikke har direkte tilgang til disse programmer, i det omfang man vil betale for programfremføringen, får tilgang til nabolandenes fjernsyn.

Endelig præciseres det i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 2, in fine – ligeledes i overensstemmelse med et flertal i mediekommissionen – at adgangen til at fordele udenlandske programmer fremført af teleadministrationerne også skal omfatte udenlandske programmer, der overføres eller måtte blive overført via kommunikationssatellitter. Selve modtagningen af disse programmer forudsættes at være forbeholdt generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet, således at programmerne fra nogle få velplacerede modtageanlæg føres frem til de enkelte anlæg pr. kabel eller radiokæde. Dette er i overensstemmelse med § 1 i bekendtgørelse nr. 210 af 6. april 1976 af lov om radiokommunikation, hvorefter oprettelse og drift af modtagningsanlæg for radiokommunikation, som er indrettet til andet end modtagning af radiospredning, kun må ske med tilladelse fra ministeren for offentlige arbejder, når bortses fra anlæg, som benyttes i det nationale forsvars tjeneste.

Lovforslagets § 3, stk. 2, om uændret og samtidig viderespredning af radio- og fjernsynsudsendelser svarer til bestemmelsen i den gældende radiolovs § 3, stk. 2, bortset fra, at bestemmelsen nu også – som følge af ændringen i § 3, stk. 1, nr. 2 – omfatter fordeling af udenlandske programmer fremført til anlægget af teleforvaltningerne, herunder også programmer, der overføres via kommunikationssatellitter med henblik på viderefordeling i fællesantenneanlæg.

De fællesantenneanlæg, der vælger at fordele udenlandske programmer, som fremføres til anlæggene af generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet eller telefonselskaberne, vil være ansvarlige

for tilvejebringelsen af de eventuelt nødvendige tilladelser fra de udenlandske fjernsynsinstitutioner, ophavsmænd m.v.; der måtte have rettigheder for så vidt angår kabelspredningen af programmerne.

Kulturministeriet er opmærksom på, at der i forbindelse med rettighedsclearingen vil kunne opstå problemer, som kan nødvendiggøre ændringer i ophavsretslovgivningen. Nordisk Ministerråd har i februar 1983 nedsat en arbejdsgruppe, som inden årets udgang skal søge at finde løsninger på disse spørgsmål. Kulturministeriet vil – når resultatet af de nordiske overvejelser foreligger – udarbejde forslag til de eventuelt nødvendige lovændringer.

Kulturministeriet har videre overvejet, om den udvidede spredning af udenlandske programmer over danske kabelanlæg nødvendiggør særlige bestemmelser med hensyn til ansvar for indholdet af de viderespredte programmer, herunder bestemmelser om indholdet af eventuelle reklameindslag i de udenlandske programmer. Kulturministeriet mener imidlertid ikke, at der på nuværende tidspunkt foreligger et tilstrækkeligt grundlag for at stille forslag om sådanne nye bestemmelser. Ministeriet lægger herved navnlig vægt på, at den samtidige og uændrede viderespredning af nabolandenes fjernsynsprogrammer over danske kabelanlæg ikke hidtil har givet anledning til ansvarsproblemer, samt at der ikke idag foreligger noget erfaringsgrundlag med hensyn til spørgsmålet om eventuelle ansvarsproblemer i forbindelse med fordeling af udenlandske kommunikationssatellitprogrammer over danske kabelanlæg. Ministeriet er imidlertid opmærksom på, at der i forbindelse med de sidstnævnte programmer vil kunne være behov for at tage disse ansvarsspørgsmål op til fornyet overvejelse ved en senere radiolovsrevision.

Lovforslagets § 3, stk. 3, er identisk med den gældende lovs § 3, stk. 3, bortset fra, at radiatorbet ikke længere skal fungere som høringsinstans. Som nævnt i de almindelige bemærkninger er det hensigten, at åbne mulighed for en videre anvendelse af bestemmelsen end angivet i de bemærkninger, der ledsagede bestemmelsen ved dens tilblivelse i 1973.

I de forløbne år har kulturministeriet ikke kunnet registrere nogen interesse for at få lov til at anvende de mindste fællesantenneanlæg til selvstændig udsendelsesvirksomhed. Der er heller ikke blevet taget skridt til at udfærdige regler, hvorefter disse anlæg generelt fritages fra det bestående forbud imod at anvende kabelanlæg til sådan virksomhed.